Ο… Μαλάκας

Νίκος Κουφόπουλος

Περί βλακείας μίλησα, σε άρθρο μου τις προάλλες.
Του βλάκα είπαμε, ανίκητες είναι οι βλακείες και μεγάλες
Όμως κι ένα άλλο άτομο, καθόλου δεν είναι της πλάκας:
Φίλοι, ελάτε να γνωρίσουμε, ποιος είναι ο… Μαλάκας.
Και η… Μαλάκω βέβαια. Διακρίσεις εγώ δεν κάνω.
Την ισοτητα θα υπερασπιζομαι εως οτου να πεθανω.
Στην κυριολεξια της η λεξη προσδιοριζει
τον τυπο ή την τυπισσα, που τον εαυτό του/της, αυνανιζει.

(Θα πειτε ισως οτι η εκφραση είναι λανθασμενη.
Ενταξει. Το εχω υποψιν μου. Μα η ωρα είναι περασμενη.
Παντα οποιος αυνανιζεται τον εαυτο του… μαλακιζει.
Το ρημα είναι μέσο. Η ενεργεια σε αυτόν γυριζει.
Η λεξη λοιπον αυνανιζει σαφως και είναι λαθος.
Τα ξερει αυτά ο ποιητης, μα βλεπετε, το παθος
να βγει η ριμα και ισως και η θερινη ραστώνη,
δεν είναι ό,τι καλύτερο, μα εχουν το τιμονι.)

Για τον Αυναν, μοναχοι σας, ψαξτε. Πολλα θα βρειτε.
Τυπακι ηταν περιεργο, και θα με θυμηθείτε.

Προτεινω ανεπιφυλακτα, ένα ωραιο βιβλιο:
«Οι κατά μόνας ηδόνες». Βρισκω αρκετα γελοιο,
οσους από μια ανοητη, βλακώδη σεμνοτυφια,
αρνουνται να διαβασουν ενδιαφεροντα και… χρησιμα βιβλια.
Ο Λάκερ Τόμας είναι ο συγγραφεας. Εργο σπουδαιο.
Και της Ρικακη η ομώνυμη ταινια. Νομιζω όχι τελευταιο
εργο της. Ισως λιγάκι πιο παλιο. Μα ωραιο.
(Ειδατε; Τριστιχο ομοιοκαταληκτο. Ηταν τυχαιο.)
Και φυσικα του Λεωνίδα Χρηστάκη το εξαντλημενο βιβλιο:
«Εάν δεν εισαι μαλακας, εισαι πολύ μαλακας». Καθολου αστειο.

Σαν λεξη, η πιο διασημη, παγκοσμια. Την ξερουν ολοι.
Κινεζοι, Αμερικανοι, Ευρωπαίοι και Μογγόλοι.

Στα αρχαια σημαινει και μαλθακός, μα και κατοχος… καρτερίας..
Φιλοκαλοῦμεν τε γὰρ μετ’ εὐτελείας
καὶ φιλοσοφοῦμεν ἄνευ μαλακίας,
θα γραψει ο Θουκυδίδης στον Επιταφιο του Περικλη.
Ηρεμη θαλασσα, η malacia, σημαινει στην Λατινικη.
Ελπιζω να μην με προδωσαν οι γνωσεις μου και λαθος
να μη μου βρείτε αγαπητοι. Παρα μονο το παθος.
Που όμως κι αυτό πολύ συχνα οδηγει καποιον σε λαθη.
Μα εσεις ξερετε, οι ποιητες, πως αγαπουν τα παθη.

Ελατε λιγο πιο κοντα. Να, δειτε ένα μαλακα.
Ο αρχηγος είναι αυτος. Τον λενε… αρχιμαλακα.
Ο διπλανος του, τι να πω. Τον λεν… χαζομαλακα.
Ο δυστυχης, είναι χαζος με… ολιγον από μαλακα.
Ο άλλος διπλα, επωνυμος: Είναι ο… γνωστος μαλακας.
Ποιο διπλα ο… προβλεψιμος: Ο αιωνιος μαλακας.

Ο εκνευριστικος. Του λες: Άει γαμησου ρε μαλακα.
Όπως στον αργοκινητο: Κουνησου ρε μαλακα.
Ο αγαπητός: Μαλακα μου. Ο άξιος: Μπραβο μαλακα.
Ο φαφλατάς: Καλα μιλαμε για πολύ χοντρομαλακα.
Στον καλο λες ευγενικα: Καλως τον τον μαλακα.
Για… τον νόστιμο-τι τρυφερο: Φατε έναν μαλακα.

Στο Κολωνακι σε έναν τοιχο το παρακατω ειδα.
Ηταν Δεκεμβρης του ’08, μετα την «καταιγιδα».
Ένα ωραιο συνθημα, θυμαμαι ηταν πρωι.
Το παραθετω. Τωρα πια είναι γνωστο πολυ:
«Ησουνα που ησουνα μαλακας μια ζωη,
τωρα πηγες κι εγινε μαλακας με στολη».

Σε όλα τα Ιονια νησια, μα και στης Αχαΐας τη γη,
Μινάρα θα ακούσετε, ο ντοπιος να τον αποκαλεί.
Στη θάσο τον λενε Γαβανά. Από πού βγαινει δεν γνωρίζω.
Στο Μεσολόγγι Κλαμπάνα. Καμπάνα εδώ… μυριζω,
που ολο χτυπαει… δυνατα. Αρα υπαρχει πάθος και πόθος.
Στην Κρητη απλα τα πραγματα. Αποκαλείται: Γρόθος.
Ψωλοκοπάνα θα τον πουν στον Πυργο της Ηλειας.

Επισης Ψωλοκόπανο, στα περιξ της Μεσσηνιας.
Χλιάρας στα Τρικαλα, Τορόλας στην Κορνθια,
Τσούκας στη Λαρισσα, Τσουκάλας στην Ημαθια.

Τωρα θα μου επιτρεψετε, για ακομα μια φορα,
μια ιστορια να σας πω, που είναι λιγο παλια.
Μα ειπαμε, αν εχει ενδιαφερον μια ιστορια,
το πότε συνεβη, δεν εχει τοσο μεγαλη σημασια.
Κι αν καποιος από εσας χρειαστει βοηθεια, μην διστασει,
στον ποιητη να αποταθεί. Τα ταμπου εχουν πια σπασει.
Στην κατά μονας ηδονη, εχω εμβαθύνει. Δεν κανω πλακα.
Ω φιλοι, σας παρακαλω. Ντροπη σας. Σας μοιαζω με…;

Μια ωραία συνουσία

Ω, τι υπέροχη εκείνη η συνουσία…
θαρρείς και η φύση ετοίμαζε ιεροτελεστία.
Το τι ακολούθησε θαρρώ δεν έχει σημασία,
ή αν υπέστην άγρια μετά ψυχρολουσία.
Να σας τα πολυλογώ και χάνεται η ουσία,
τελείωσε η βόλτα μας σε διάφορα μουσεία
με μια ωραία κοπελιά. Όνειρο. Φαντασία.
Σεμνή και λάγνα ωσάν στο ωμέγα η δασεία,
που σε ελκύει τρυφερά προς την ακολασία.
Σχέση καμιά με την ψυχρή, αυτάρεσκη οξεία,
που επαίρεται σαν πρόεδρος σε κάποια γερουσία.
Δεν χρειάστηκε, δεν έγινε κάποια προεργασία.
Ούτε καν επιστράτευσα την σπάνια μου γοητεία.
Του λαξεμένου μου κορμιού την άγρια εξουσία.
Ούτε με πλάνη έφτιαξα κάποια μυθοπλασία.

Ένα μονάχα θα σας πω που είναι η πεμπτουσία:
Ήμουν ο άρτος σε ιερή, μεγάλη αρτοκλασία.
Το τι έγινε αφήστε το. Μια κωδωνοκρουσία.
Χίλιες τρομπέτες και βιολιά. Και στη διαδικασία:
στη θάλασσά της κάναμε ώρες κωπηλασία.
Σε άγρια βουνά απάτητα, εμείς… ποδηλασία.
Και των κορμιών μας τους χυμούς, ω τι λεηλασία,

γευόμαστε ασταμάτητα. Πέσαμε σε αφασία,
γιατί τρεις μέρες κράτησε αυτή η σφυρηλασία.
Καθόλου δεν χρειαστήκαμε, γραμμάριο από ουσία.

Α, ξέχασα να σας το πω: Την έλεγαν Τασία.
Όνομα ίσως ταπεινό. Και ήταν απ’ τη Λαμία.
Μου είπε, μα προσπέρασα, δεν έδωσα σημασία,
πως σχέση είχε ιδιαίτερη με την αστυνομία.
Εγώ τότε ως τα μπούνια ήμουνα μες στην παρανομία.
Γιατί ακριβώς, αφήστε το. Κάποια παλιά αμαρτία.
Δεν ξέρω αν με κάρφωσε, με πιασαν χωρίς βία.
Διάλεξα εγώ και το κελί. Πήρα το δεκατρία.
Σαν έφυγε απ’ τη φυλακή, με φίλησε. Κυρία.
Πολλές φορές την σκέφτομαι, και παίζω μαλακία.

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…

nikos1789@gmail.com